

**Homilija mariborskega nadškofa pri sv. maši ob plenumu Nadškofijske karitas
Maribor, stolnica, 7. marec 2020**

Berilo: Iz 43, 1- 5

Evangelij: Mt 9, 35-38

**Dragi sobratje duhovniki, redovnice in redovniki, sodelavci in prostovoljci Karitas
v mariborski nadškofiji, pristrčno vas pozdravljam na letošnjem plenumu
Nadškofijske karitas Maribor, na temo: »Nikar se ne boj!«**

S temi besedami Bog nagovarja vsakega, ki se k njemu zateče v trenutku strahu in življenjske stiske. V teh besedah ne smemo gledati šibkost človeka, ki bi se ne bil sposoben sam resno soočiti s stisko.

»Ne boj se!«, so namreč besede, ki krepijo naše zaupanje v Boga. To izkušnjo najdemo pri mnogih osebah, opisanih v Svetem pismu.

Prvi med njimi je očak Abraham, ko mu je Bog v videnju dejal: »Ne boj se, Abram! Jaz sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko« (prim. 1 Mz 15,1).

Te besede Bog izgovarja tudi Danijelu: »Ne boj se, Danijel, mož ljubljeni, bodi pozoren na besede, ki ti jih govorim« (prim. Dan 10,12). Tudi Izaku je Bog govoril: »Nikar se ne boj, kajti jaz sem s teboj. Blagoslovil te bom in pomnožil tvoje potomstvo« (prim. 1 Mz 26,24). Prav tako angel spregovori Zahariju (očetu Janeza Krstnika): »Ne boj se, Zaharija, kajti uslišana je tvoja molitev.« (prim Lk 1,13). In naposled je Angel ob oznanjenju spregovoril Mariji: »Ne boj se Marija, kajti našla si milost pri Bogu« (prim. Lk 1,30). Jezus svojim učencem pravi: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« (prim. Mr 6,50).

Bog se skozi vse Sveto pismo razodeva kot tisti, ki ostaja zvest človeku, ki je usmiljen in dober. Zato je odgovor človeka lahko samo vračanje ljubezni. Bog nas ne potrebuje, v življenje nas je poklical, ker je ljubezen. Ljubezen nikoli ne ostane zaprta vase, ampak želi izstopiti in se podati k drugemu.

Pristno ljubezen pokaže Jezus v odnosu do množice. Ko je Jezus videl ljudi izmučene in brez pravega cilja se je v njem takoj prebudilo sočutje do teh ljudi. Jezus je imel še posebej sočutje z »malimi«, se pravi s tistimi, ki jih ta svet zlahka spregleda.

Sveto pismo večkrat podčrta Jezusov pogled: »Ko jih je Gospod zagledal, se mu je zasmilil«. To je sočutni Jezusov pogled, v katerem trpljenje drugega postane hkrati tudi Jezusovo trpljenje.

Jezus nikoli ni šel mimo ljudi, ki so trpeli, marveč se je ustavil pri njih.

Drugi poudarek, ki ga najdemo v Svetem pismu pa je, da v človekovem sočutju odseva sočutje in delo Boga samega.

Danes večkrat slišimo, da živimo v urejeni družbi, kjer je življenjski standard visok, da imamo dobro urejene razne službe zdravstvene nege, socialne in druge pomoči.

Toda hitro lahko kljub vsemu tudi opazimo, da je med nami tudi vedno več utrujenih in izgorelih ljudi, da je vedno več hladnih in uradnih odnosov med nami, da nas tekmovalni duh utruja. Bogastvo je v rokah vedno manjšega števila posameznikov, na drugi strani pa se širi krog tistih, ki se vedno težje prebijajo iz meseca v mesec in so prisiljeni potrkati tudi na vrata humanitarnih organizacij.

To kar je delal Jezus, to isto pričakuje danes od nas, njegovih učencev. Kot Oče pošilja Sina k svojim sestram in bratom, tako pošilja Jezus tudi nas, še posebej k tistim, ki so v stiski, ki so v preizkušnji. Ne gre samo za to, da bi pokazali zgolj sočutje do ljudi, ki so v stiski, ampak pokazati moramo na zdravilno moč dobrega.

Dragi sodelavci in prostovoljci Karitas, vsakoletni plenum je za nas priložnost, da ponovno odkrijemo svoje poslanstvo: biti znamenje in sredstvo Božjega sočutja in usmiljenja.

Tukaj so mišljena čisto konkretna znamenja, ki jih namenimo trpečim in tistim, ki se nahajajo v materialni ali duhovni stiski. In vi ste tisti, ki se v imenu Jezusa in Cerkve podajate na pot k človeku, da mu prinesete novo upanje.

Hvala vam za to človeško in krščansko pričevanje, ki daje kredibilnost Cerkvi v času, ko mnogi želijo Cerkev prikazati, kot tisto, ki vidi le sebe in bi ji naj šlo samo za denar.

Po vas drage sestre in bratje med nami raste Cerkev, ki služi, ki je usmerjena k človeku in je odprta za vsakega, posebej še za vse, ki so potrebni pomoči.

Da pa bo Karitas zmogla živeti to svojo vzvišeno nalogo, je potrebno poslušati Boga v Besedi, ki nam jo govori po Svetem pismu. Ob prebiranju in premišljevanju Božje besede se človek lahko naužije njegove bližine in odkriva logiko njegove ljubezni. Smo v letu Božje besede in zato vas vabim, da v tem letu svetopisemska Beseda dobi še več prostora v življenju vsakega od nas, da bi v nas obrodila bogate sadove.

Zavedamo se, da biti sodelavec Karitas pomeni več, kot biti zgolj socialni delavec. Vsak sodelavec karitas je pričevalec Božje ljubezni in s tem prinašalec Jezusa Kristusa v naše skupnosti. In vse to postanemo takrat, ko smo pripravljene k človeku pristopiti z Jezusovim odnosom, v duhu zastonskega podarjanja.

Papež Frančišek nas opozarja na pomembno nalogo, ko pred nas postavlja vprašanje, kako učinkovito pomagati tem, ki so deležni naše pomoči, da bodo tudi oni vstopili v logiko solidarnosti, kajti samo na ta način bodo lahko izstopili iz revščine in odvisnosti od drugih. Postali bodo samostojni in sposobni to, kar so prejeli, deliti naprej drugim, pa čeprav je to, kar lahko delijo, le nekaj malega in skromnega.

Današnje srečanje, drage sodelavke in dragi sodelavci Karitas, mi daje priložnost, da se vam zahvalim za vse vaše požrtvovalno delo, za vse ure, ki jih darujete, za vsa znamenja dobrote in usmiljenja, ki jih delite po naših občestvih, včasih v majhnih, utesnenih in manj primernih prostorih, toda ti kraji so kraji, ki prinašajo blagoslov, ki vračajo upanje in dostojanstvo ljudem, ki jih morda večkrat preveva občutek, da so na nje vsi pozabili. Vi ste otipljivo znamenje da temu ni tako. Vabim vas, da še z novim žarom greste naprej po tej poti.

Upam in želim, da se vam bodo pridružili tudi še novi sodelavci, vesel sem, da med nami raste Mlada karitas, ki prebujata solidarnost in služenje tudi med mladimi.

Nebeška Mati Marija in blaženi A. M. Slomšek naj nam pomagata, da bomo razumeli poslanstvo, ki nam ga je Bog zaupal in naj nam izprosita Božji blagoslov, za vse nas, sodelavce Karitas, kot tudi za vse tiste, h katerim smo poslani! Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit